

Եպիսկոպոս Զ. Դեյվիդ Բորթն
Նախագահող Եպիսկոպոս

Բարօրության սրբագործող աշխատանքը

Միևյանց մասին հոգալը և «աղքատների հանդեպ բարի լինելը» սրբագործող աշխատանք է, որը պատվիրվել է Հոր կողմից:

Բարի առավոտ, եղբայրներ և բույրեր: 1897 թվին, երիտասարդ Դեյվիդ Օ. Մակքեյը կանգնած էր մի դռան մոտ՝ բրոշյուրը ձեռքին: Որպես միսիոներ Սթերլինգում, Շոտլանդիա, նա շատ անգամ էր մոտեցել դռների: Մակայն այդ օրը մի շատ հոգնատանջ կին բացեց դուռը և կանգնեց նրա առաջ: Դա նվաղած դեմքով, չսանրված մազերով, շատ աղքատիկ հանգնված մի կին էր:

Նա վերցրեց բրոշյուրը, որը Երեց Մակքեյը տվեց նրան, և ասաց հինգ բառ, որոնք նա երբեք այլևս չմոռացավ. «Մրանով կարո՞ղ եմ հաց գնել»:

Այս հանդիպումը երկար մնաց երիտասարդ միսիոների հիշողության մեջ: Նա հետագայում գրեց. «Այդ պահին ես խորապես գիտակցեցի, որ Քրիստոսի Եկեղեցին պետք է հետաքրքրվի նաև մարդու ֆիզիկական փրկությամբ: Ես հեռացա այդ դռան մոտից՝ զգալով, որ այդ [կինը], որի սիրտը լցված էր դառնությամբ դեպի մարդիկ և Աստված, չէր կարող ընդունել ավետարանի ուղերձը: Նա նյութական օգնության կարիք ուներ,

և Սթերլինգում չկար մի այնպիսի կազմակերպություն, որ կարողանար օգնել նրան այդ հարցում»:¹

Տարիներ անց աշխարհը տքնում էր Մեծ ճգնաժամի բեռի տակ: Այդ ժամանակ էր՝ 1936թ. ապրիլի 6-ին, երբ Նախագահ Հեբեր Ջ. Գրանտը և նրա խորհրդականներ՝ Ջ. Ռուբեն Քլարկը և Դեյվիդ Օ. Մակքեյը, հայտարարեցին արդեն հետագայում հայտնի Եկեղեցու բարօրության ծրագրի մասին: Հետաքրքիր էր, որ երկու շաբաթ անց, Երեց Մեյվին Ջ. Բալլարդը նշանակվեց որպես այդ ծրագրի նախագահ, իսկ Հարոլդ Բ. Լին՝ գործադիր տնօրեն:

Սա սովորական ջանք չէր: Թեև Տերը կանչել էր հրաշալի անհատներ՝ կազմակերպելու այն, Նախագահ Ջ. Ռուբեն Քլարկը հստակեցրել է, որ «բարեգործական» մեխանիզմի հաստատումը Մուրք Հոգու կողմից Նախագահ Գրանտին տրված հայտնության արդյունք է, որն այդ ժամանակից ի վեր կատարվել է նմանատիպ հայտնությունների միջոցով, որոնք եկել

են այդ պարտականությունը կրող եղբայրներին»:²

Մարդկային տառապանքը թեթևացնելուն ուղղված Եկեղեցու ղեկավարների հանձնառությունը հաստատ և անվտանգ էր: Նախագահ Գրանտը ցանկացավ ստեղծել «մի համակարգ, որը կգտներ և կհոգար մարդկանց կարիքները, անկախ գումարի չափից»: Նա ասել է, որ անգամ համաձայն էր «ժամանակավորապես փակել սեմինարիաները, դադարեցնել միսիոներական աշխատանքը, կամ նույնիսկ փակել տաճարները, սակայն իրենք թույլ չէին տա, որ մարդիկ սովի մատնվեին»:³

Ես գտնվում էի Նախագահ Գորդոն Բ. Հինքլիի կողքին Մանագուայում, Նիկարագուա, երբ նա խոսեց Եկեղեցու 1300 անդամների առաջ, ովքեր փրկվել էին ավերիչ փոթորկից, որը խլել էր ավելի քան 11000 մարդու կյանք: «Որքան որ Եկեղեցու միջոցները կբավարարեն, - ասաց նա,- մենք չենք թողնի, որ դուք մնաք սոված, առանց հագուստի կամ առանց ապաստանի: Մեր ուժերի սահմանում մենք ամեն ինչ կանենք, որպեսզի օգնություն ցուցաբերենք այնպես, ինչպես Տերն է նախանշել»:⁴

Այս ավետարանակենտրոն ոգեշնչված գործի եզակի հատկանիշներից մեկը անձնական պատասխանատվության և ինքնաապահովման վրա շեշտադրումն է: Նախագահ Մերիոն Գ. Ռոմնին բացատրել է. «Շատ ծրագրեր են հաստատվել բարեսիրտ մարդկանց կողմից օգնելու կարիքավորներին: Ինչևէ, այդ ծրագրերից շատերը «մարդկանց օգնելու» կարճատև նպատակ են ունեցել, որը հակադրվում է «օգնել մարդկանց իրենց օգնելու» դրույթին»:⁵

Ինքնապահովումը հեռատես ապրելակերպի և տնտեսվար ինքնակառավարման գործադրումն է: Ի սկզբանե, Եկեղեցին ուսուցանել է, որ ընտանիքը, իր կարողության չափով, պետք է պատասխանատվություն կրի իր նյութական բարօրության համար: Յուրաքանչյուր սերունդ պետք է սովորի ինքնապահովման նոր սկզբունքները՝ խուսափի պարտքից, իրագործի

խնայողության սկզբունքները, պատրաստ լինի աղետալի ժամանակներին, լսի և հետևի կենդանի մարգարեների խոսքերին, զարգացնի կարիքն ու ցանկությունները տարբերակելու սովորույթ, և ապրի ըստ դրանց:

Աղքատների և կարիքավորների համար հոգ տանելու մեր գործը զորացնող նպատակը, խոստումներն ու սկզբունքներն անցնում են մահկանացության սահմանները: Եվ այս սուրբ աշխատանքը ոչ միայն օգնում, այլև օրհնում է տառապալներին և կարիքավորներին: Որպես Աստծո որդիներ և դուստրեր, մենք չենք կարող լիովին ժառանգել հավերժական կյանքը, եթե լիովին չներգրավվենք միայնաց մասին հոգ տանելու գործում, մինչև ապրում ենք այստեղ՝ երկրի վրա: Չոհարբերության և մեզանից ուրիշներին տալու բարեգործության շնորհիվ է, որ մենք սովորում ենք զոհաբերության և նվիրաբերման սելեստիալ սկզբունքները:⁶

Մեծ Բենյամին թագավորն ուսուցանեց, որ մեր ստացվածքից աղքատներին բաժին հանելու և ի սփոփանք նրանց ծառայելու պատճառներից մեկն այն է, որ կարողանանք օրեցօր մեր մեղքերի թողությունը պահպանել և անմեղ քայլել Աստծո առաջ:⁷

Աշխարհի հիմնադրումից ի վեր, արդարակյաց հասարակություններում միշտ ոսկե թելի պես անցել է գթասրտությունը: Մենք տեսնում ենք խաղաղ աշխարհի և բարգավաճ համայնքներ ունենալ: Մենք աղոթում ենք բարի և առաքինի հասարակությունների համար, որտեղ չկա ամբարշտություն, և մեծահոգությունն ու իրավունքն են գերիշխում: Անկախ նրանից, թե քանի տաճար ենք մենք կառուցում, որքան արագ է աճում մեր անդամությունը, որքան դրական ենք երևում աշխարհի աչքում, եթե մենք չենք կատարում այս մեծ հիմնական պատվիրանը, որն ասում է՝ «աստարի թույլերին, բարձրացրու ընկած ձեռքերը և ամրացրու տկար ծնկները»,⁸ կամ եթե մեր սիրտը չենք դարձնում դեպի տառապալն ու սգացողը, մենք անեծքի տակ կլինենք և չենք կարողանա գոհացնել Տիրոջը,⁹ և մեր սրտերում երբեք չենք

ունենա ցնծացող հույսը:

Ողջ աշխարհում 28000 եպիսկոպոսներ փնտրում են աղքատների՝ սպասավորելու նրանց կարիքները: Յուրաքանչյուր եպիսկոպոսի օգնում է ծխի խորհուրդը՝ կազմված քահանայության և օժանդակ ղեկավարներից, ներառյալ նվիրված Միովորդ Միության նախագահը: Նրանք կարող են «շտապ հասնել սփոփելով օտարականին, . . . ձեթ և գինի լցնելով վշտահարի վիրավոր սրտին . . . և չորացնելով որբի արցունքներն ու ուրախացնելով այրու սիրտը»:¹⁰

Ողջ աշխարհում Եկեղեցու անդամների և ղեկավարների սրտերի վրա դրականորեն են ազդում և առաջնորդում վարդապետությունները և աստվածային հոգին՝ իրենց մերձավորներին սիրելու և հոգալու համար:

Հարավային Ամերիկայում մի քահանայության ղեկավարի վրա ծանրացել էր իր փոքր ցցի անդամների քաղցն ու զրկանքը: Չցանկանալով թույլ տալ, որ երեխաները տառապեն քաղցից, նա մի դատարկ հողակտոր գտավ և կազմակերպեց, որպեսզի քահանայությունը մշակի և վարի այն: Նրանք մի ծեր ձի գտան և մի հասարակ գույքան կապեցին և սկսեցին աշխատել հողի վրա: Մակայն դեռ աշխատանքը չավարտած ողբերգություն տեղի ունեցավ և ծեր ձին սատկեց:

Թույլ չտալով, որ իրենց եղբայրներն ու քույրերը քաղցից տառապեն, քահանայության եղբայրները հին գույքանը կապեցին իրենց մեջքին և սկսեցին հերկել քարացած հողը: Նրանք իրենց վրա վերցրեցին

իրենց եղբայրների և քույրերի տառապանքի ու բեռի լուծը:¹¹

Իմ ընտանիքի պատմությունից մի դրվագ մարմնավորում է կարիքավորների համար հոգալու պարտավորվածությունը: Շատերն են լսել Վիլի և Մարտին ձեռնասայակների ընկերությունների մասին, և թե ինչպես դեպի արևմուտք իրենց գաղթի ճանապարհին այդ հավատարիմ պիոներները տառապեցին և մահացան՝ դիմակայելով ձմռան սառնամանիքին և հյուծող պայմաններին: Ռոբերտ Թեյլոր Բրոթերսը, իմ նախախա-պապերից մեկը, նրանցից մեկն էր, ում Բրիգամ Յանգը խնդրեց գնալ և փրկել այդ սիրելի, հուսահատ Սրբերին:

Այդ ժամանակի մասին պապիկը գրել է իր օրագրում. «Չյունը խորն էր և սաստիկ ցուրտ էր: . . . Այնքան ցուրտ, որ [մենք] չէինք կարողանում շարժվել: Ջերմաստիճանը մինուս 11 աստիճան էր, . . . այնքան ցուրտ էր, որ մարդիկ չէին կարողանում ճամփորդել»:¹²

Կյանքի համար անհրաժեշտ միջոցներ էին բաժանվում Սրբերին, սակայն «չնայած այդ ամենին, շատերը մահանում էին և թաղվում ճանապարհի եզրին»:¹³

Երբ փրկված Սրբերը ճամփորդում էին Էքո Կիրճի միջով, մի քանի

Սենթ Զեթրին, Յամայկա

կառքեր կանգնեցին օգնելու աղջիկ նորածնի աշխարհ գալը: Ռոբերտը նկատեց, որ երիտասարդ մայրը բավականաչափ կտորներ չուներ իր նորածնին տաք պահելու համար: Չնայած սառնամանիքին, նա «հանեց ձեռքով գործված իր վերնաշապիկը և տվեց այդ կնոջը, որ փաթաթի իր մանկիկին»:¹⁴ Երեխայի անունը դրեցին Էքո՝ ի հիշատակ իր ծննդյան վայրի և պայմանների:

Վերջին տարիներին Ռոբերտը կանչվեց Եկեղեցու Նախագահող Եպիսկոպոսություն, որտեղ ծառայեց ավելի քան երեք տասնամյակ: 86 տարեկան հասակում Ռոբերտ Թեյլոր Բրոքսը հիվանդացավ: Նա հավաքեց իր ընտանիքին իր շուրջը վերջին օրհնությունը տալու նրանց: Իր վերջին խոսքում նա տվեց այս հասարակ, սակայն կարևոր խորհուրդը՝ «Եղեք բարի աղքատների հանդեպ»:¹⁵

Եղբայրներ և քույրեր, մենք պատվում ենք այն հնարամիտ հսկաներին, որոնց Տերը կանչեց, որ կազմակերպեն և սպասավորեն այս կազմակերպված ծրագիրը՝ հասնելու համար Իր Եկեղեցու կարիքավոր անդամներին: Մենք պատվում ենք նրանց, ովքեր մեր օրերում ձեռք են մեկնում անթիվ և հաճախ անխոս միջոցներով, և լինելով «բարի աղքատների հանդեպ» կերակրում են քաղցածին, հագցնում են մերկին,

ծառայում են հիվանդին և այցելում են բանտարկյալին:

Մա սուրբ աշխատանք է, որը Փրկչին ակնկալում է Իր աշակերտներից: Մա այն աշխատանքն է, որ Նա սիրում էր կատարել, երբ քայլում էր երկրի վրա: Մա այն աշխատանքն է, որ Նա կկատարեր, եթե այսօր մեր մեջ գտնվեր:¹⁶

Յոթնասունհինգ տարի առաջ մարդկանց հոգևոր և ֆիզիկական փրկությանը նվիրված համակարգը վեր է խոյացել սկսելով համեստ ծրագրից: Այդ ժամանակից ի վեր այն ազնվացրել և օրհնել է տասնյակ միլիոնավոր մարդկանց կյանքեր ողջ աշխարհում: Մարգարեական բարօրության ծրագիրը սոսկ աննշան դրվագ չէ Եկեղեցու պատմության մեջ: Սկզբունքները, որոնց վրա այն հիմնված է, բնորոշում են մեզ որպես ժողովուրդ: Դա մեր էությունն է՝ որպես մեր Փրկչի և Օրինակի՝ Հիսուս Քրիստոսի, առանձին աշակերտներ:

Միմյանց մասին հոգալը և «աղքատների հանդեպ բարի լինելը» սրբագործող աշխատանք է, որը պատվիրվել է Հոր կողմից, և աստվածայնորեն նախատեսված է օրհնելու, կատարելագործելու և վեհացնելու Նրա զավակներին: Թող որ մենք հետևենք Բարի Սամարացու առակում օրինականին տված Փրկչի

խորհրդին. «Գնա, դու էլ այդպես արա»:¹⁷ Այս մասին ես վկայում եմ Հիսուս Քրիստոսի անունով, ամեն: ■

ՀՂՈՒՄՆԵՐ

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, comp. Clare Middlemiss (1955), 189.
2. J. Reuben Clark Jr., "Testimony of Divine Origin of Welfare Plan," *Church News*, Aug. 8, 1951, 15; see also Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 34.
4. In "President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States," *Ensign*, Feb. 1999, 74.
5. Marion G. Romney, "The Celestial Nature of Self-Reliance," *Liahona*, Mar. 2009, 15.
6. Տես Վարդապետություն և Ուխտեր 104.15–18; տես նաև Վարդապետություն և Ուխտեր 105.2–3:
7. Տես Մոսիա 4.26–27:
8. Վարդապետություն և Ուխտեր 81.5; տես նաև Մատթեոս 22.36–40:
9. Տես Վարդապետություն և Ուխտեր 104.18:
10. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:567–68.
11. Interview with Harold C. Brown, former Welfare Services Department managing director.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, Nov. 2–6, 1856.
13. Robert Taylor Burton, in Janet Burton Seegmiller, "Be Kind to the Poor": *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164.
14. Lenore Gunderson, in Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, in Seegmiller, "Be Kind to the Poor", 416.
16. Stu Dieter F. Uchtdorf, "You Are My Hands," *Liahona*, 2010, 68–70, 75:
17. Դուկաս 10.37: